

LBRIS

We know
books

LIA FACCIN
CRISTINA MARIN

MESAJE
DE
POVESTE

Ilustrații de Sofia Matei

EDITURA PENTRU ARTĂ ȘI LITERATURĂ
București

MORONI EDITORE
Grosseto

2023

Terapie prin scris pentru bunicii de departe

De fiecare dată când îmi spune cineva că unul dintre copii îi pleacă pe termen lung în afara țării și îmi povestește despre tristețea fără margini pe care o simte, îi spun că acesta este doar începutul. Persoana în cauză, știind că fiica mea este departe de ani buni, mă privește sceptică, considerând că ar trebui să fiu deja împăcată după atâția ani.

Ei bine, dorul nu trece și, iată, poate să fie amplificat după ce apar pe lume și acele personaje mici și fascinante, nepoții.

Este general recunoscută dragostea bunicilor pentru nepoți.

Deși se glumește pe această temă, nu mă jenez să recunosc faptul că am mii de poze cu micuții și mărturisesc cinstit că mă controlez ca să nu monopolizez discuția vorbind doar despre nepoți.

Vă dați seama că ai mei sunt speciali, cei mai minunați și, evident, cei mai deștepți și frumoși... Vedeți? Nu mă mai pot opri.

*

Am trei nepoți aflați departe, Lia, Brando și Ada. Soțul meu și cu mine suntem acei bunici care așteaptă cu emoție o poză nouă sau un dialog pe net în care poate reușim să-i vedem și pe ei.

Sunt mici. Nici nu le place și nici nu au răbdare pentru o conversație care îi obligă să stea nemișcați în fața unui ecran.

Ne uităm adesea la imaginile din scurtele vacanțe, reamintindu-ne mereu momentele petrecute împreună.

Dar nevoia de comunicare este infinită.

Noi, la fel ca toți bătrânii, pardon, ca toți cei ajunși la o vârstă cu multe decenii petrecute și trecute în inventarul vieții, am vrea să le transmitem amintirile noastre, să le povestim despre credințele și despre tradițiile care ne-au însoțit viața. Și chiar să le transmitem acele gânduri și năzuințe pe care ne-am dori ca ei să le transforme în realitate peste ani.

Am vrea să știm că amintirile noastre dragi vor fi povestite peste generații.

Astfel m-am gândit că un răspuns la o parte dintre aceste probleme ar putea să fie terapia prin scris.

Ideea mi-a venit remarcând atât aplecarea pentru lectură a nepoților mei, cât și imaginația lor ieșită din comun.

Prin urmare, i-am propus Liei, nepoata cea mai mare, să facem un schimb de mesaje, fără un subiect anume, fără condiții impuse. Fiecare să scrie ceea ce dorește, încercând apoi să ne răspundem una alteia.

A fost un joc, dar și o mare provocare.

Pentru mine, totul a însemnat nu doar plăcere și o mare emoție, ci și o șansă nesperată de a o cunoaște pe Lia mai bine.

Scriind, am simțit că sunt mai aproape de ei. Am plâns și am râs, imaginându-mi că sunt toți aici, lângă mine.

Rândurile stângace ale Liei – dar pline de naturalețe – m-au emoționat mereu. Tastatura este martora lacrimilor mele.

Nu în ultimul rând, probabil că dintr-o deformație profesională, m-am gândit și la aspectul educativ-formativ pe care această provocare îl poate avea asupra Liei.

Exercițiul scrierii, stimularea imaginației, acordarea unei importanțe deosebite muncii ei sunt factori pe care îi consider fundamentali pentru o dezvoltare complexă și completă.

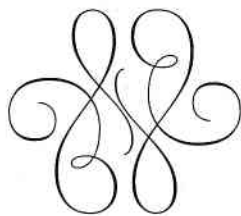
Nu e cazul să vorbim despre valoarea literară a lucrării. Timidele încercări de comunicare între o fetiță și o bunică de departe vor doar să demonstreze și altor bunici

Însingurați că scrisul este o terapie minunată, un joc din care ambele părți au de câștigat.

Bunicuțe plângăcioase, scrieți-le nepoțelor chiar dacă nu mereu aceștia vă vor răspunde!

Nepoței năzdrăvani, scrieți-le câteva rânduri bunicilor de aproape sau de departe. Mesajul vostru este cel mai bun medicament pentru sufletul lor, căci, nu uitați, oriunde s-ar afla, ei vă adoră.

Cristina

Cine sunt eu?

† Lia †

Eu sunt Lia, o fetiță de zece ani.

Am o înălțime de un metru și 52 de centimetri. Am ochii căprui, cu excepția verii, când au nuanțe de verde, iar părul meu este blond-cenusiu. Îmi place să mă îmbrac comod, dar îngrijit, iar părul îl las natural.

Mă cert deseori cu fratele meu, Brandos, și cu sora mea, Ada, dar în cele din urmă facem pace.

În timpul săptămânii merg cu mama și cu bunica la logopedie, vinerea la profesoara Fabrina, ca să lucrez mai mult la italiană, joia la bunici și miercuria la piscină. Frecventez școala de la 7:45 la 13:30, de luni până vineri. La sfârșitul săptămânii,

patinez sau mă întâlnesc cu prietenii și fac teme (teme fac în fiecare zi).

Ador animalele. Am două broaște-țestoase mediteraneene, care se numesc Fulg și Zăpadă.

Deseori îl văd pe Pepe, pisicul vecinilor, dar și pe Silvestro, un alt pisoiș din cartier pe care l-am rebotezat așa. În preajmă mai sunt, de asemenea, pisicile. Uca Mustăcioară și Jifolone, dar acestea nu se lasă mângâiate.

Pisicuța Scintilla (cunoscută și sub numele de Fatima) este foarte drăgălașă și are toată blana gri, mai puțin pieptul, care este alb.

Chiar dacă îmi plac toate aceste lucruri, pasiunea mea cea mai mare este scrisul. Am multă imaginație, ceea ce mă face să scriu povești fantastice (învățătoarea îmi spune că fanterzia nu-mi lipsește, ba chiar că am prea multă). Pun pasiune în fiecare scrisoare, dar mai presus de toate este inspirația, care nu-mi lipsește niciodată!

Din aceste motive am scris mesajele de poveste.

Floarea de poveste

† Lia †

Floarea este un desen. Mai precis, schița unei flori ofilite.

Această floare apare în toate visele mele. Ea are diferite forme, după locul în care mă aflu în lumea viselor.

În casă, așa cum am spus, este doar un desen.

Dacă sunt afară însă, de exemplu pe stradă, văd această floare în ferestrele caselor, în vitrinele magazinelor și chiar în crăpăturile din trotuar.

În schimb, la școală, floarea îmi apare pe sticla cu apă, pe ghiordane, pe caiete și pe haine.

De multe ori am întrebat câte un grădinar dacă o recunoaște și chiar am căutat-o pe internet. Nu i-am găsit numele însă.